
Nezavírej oči

Prosím, nechť obžalovaná povstane.

Casey se zvedla ze židle a podlomila se jí kolena. Stála vzpřímeně s rameny staženými dozadu a pohledem upřeným před sebe, ale nohy se jí klepaly.

Obžalovaná. Už tři týdny o ní nikdo v soudní síni nepromluvil jinak než jako o „obžalované“. Ne o Casey. Kdepak křestní jméno Katherine. Katherine Carterová. A už určitě ne paní Raleighová, jak by se jmenovala, kdyby všechno dopadlo jinak.

V této místnosti s ní jednali jako s právnickým termínem, ne jako s člověkem, s ženou, která Huntera milovala víc, než kdy pokládala za možné.

Když na ni soudce shlédl z vyvýšené stolice, Casey se náhle cítila menší než svých sto sedmdesát centimetrů. Připadala si jako vyděšené dítě, které ve zlém snu hledí na všemocného černokněžníka.

Při následujících soudcových slovech ji zamrazilo po celém těle. *Paní předsedkyně, dohodla se porota na verdiktu jednomyslně?*

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl ženský hlas.

Konečně nastal velký okamžik. Před třemi týdny bylo zvoleno dvanáct bezúhonných občanů okresu Litchfield, kteří rozhodnou, jestli Casey odejde od soudu jako svobodný člověk, nebo stráví zbytek života ve vězení. Ať tak či onak, na budoucnost, kterou si vysnila, může teď zapomenout. Za Huntera se nikdy neprovdá. Hunter je mrtvý. Když Casey v noci zavřela oči, pořád viděla jeho krev.

Obhájkyň Janice Marwoodová ji upozornila, aby se nesnažila číst ve tvářích porotců, ale Casey neodolala. Občas zabloudila pohledem k předsedkyni, nevysoké baculaté ženě s jemnou, měkkou tváří. Vypadala jako osoba, vedle níž by Caseyina matka seděla na církevním pikniku. Z předběžného výsledku porotců si Casey pamatovala, že předsedkyně má dvě dcery a syna a že se nedávno stala poprvé babičkou.

Matka a babička se na Casey bude určitě dívat jako na lidskou bytost, ne jako na *obžalovanou*.

Casey pátrala v jejím obličeji po nějakém náznaku naděje, ale neviděla nic než prázdný výraz.

Soudce znovu promluvil. *Paní předsedkyně, přečetla byste prosím verdikt do záznamu?*

Pauza, která následovala, trvala celou věčnost. Casey natáhla krk a prohlížela si obecenstvo, které se shromáždilo v soudní síni. Přímo za stolkem obžaloby seděli Hunterův otec a bratr. Před necelým rokem se měla stát součástí jejich rodiny. Nyní na ni hleděli jako na zapřísáhlého nepřítele.

Rychle odvrátila zrak ke „své“ lavici, kde okamžitě zachytila pohled konkrétních očí, stejně jasně modrých, jaké měla sama, a stejně vylekaných. Její sestřenice Angela samozřejmě nemohla chybět, od prvního dne jí pomáhala.

Vedle Angely seděla Caseyina matka Paula a držela ji za ruku. Byla smrtelně bledá a ode dne, kdy její dceru zatkli, zhubla o nejméně pět kilogramů. Casey čekala, že matku bude někdo držet i za druhou ruku, ale z té strany vedle ní na lavici seděl úplně cizí člověk se zápisníkem a propisovací tužkou. Další reportér. Ale kde je táta? Horečně přejížděla pohledem soudní síň a hledala otcův obličej v naději, že si ho buhvíproč nevšimla.

Ne, zrak ji neklamal. Otec tu nebyl. Jak je to možné? Zrovna v tento den?

Varoval mě, pomyslela si Casey. „Přístup na dohodu, přiznej vinu,“ radil jí. „Budeš mít dost času uspořádat si nový život. A nakonec tě přece jenom povedu k oltáři a dočkám se vnoučat.“ Chtěl, aby ho děti oslovovaly *El Jefe*, šéfe.

V okamžiku, kdy si uvědomila, že otec v soudní síni není, Casey pochočila, co ji čeká. Porota ji odsoudí. V její nevinu nikdo nevěřil, dokonce ani táta ne.

Žena s jemným obličejem a verdiktem v ruce konečně promluvila. „V prvním bodě žaloby, obvinění z úkladné vraždy, shledala porota obžalovanou...“ Právě v té chvíli si předsedkyně odkašlala a Casey zaslechla z galerie zasténání.

„Nevinnou.“

Casey schovala tvář do dlaní. Je po všem. Osm měsíců poté, co se rozloučila s Hunterem, může znovu snít o zítřku. Může se vrátit domů. Nečeká ji

budoucnost, kterou si s Hunterem naplánovala, ale může zase spát ve vlastní posteli, sprchovat se sama a jíst, na co dostane chuť. Zítra jí začne nová budoucnost. Třeba si pořídí štěňátko, živou bytost, o níž se bude moci starat a která ji bude milovat navzdory všemu, co se o ní v posledních měsících povídalo. A příští rok se možná vrátí do školy a udělá si doktorát. Utřela si slzy úlevy.

Potom jí však došlo, že ještě není konec.

Předsedkyně si znovu odkašlala a pokračovala: „V alternativním bodě obžaloby, obvinění ze zabití, shledala porota obžalovanou vinnou.“

Casey vteřinku doufala, že se přeslechla, ale pak se obrátila k lavicím poroty. Předsedkyně se už netvářila nečitelně, obličej už neměla jemný. Připojila se k Raleighově rodině a spolu s nimi probodávala Casey odsuzujícím pohledem. *Bláznivá Casey*, tak ji označili novináři.

Za sebou zaslechla vzlyk. Otočila se a viděla, jak se matka pokřižovala. Angela si v absolutním údesu svírala hlavu v dlaních.

Alespoň někdo mi věří, pomyslela si Casey. Přinejmenším Angela ví, že jsem nevinná. Ale přesto půjdu do vězení. A na dlouho, jak slíbil žalobce. Můj život skončil.

O PATNÁCT LET POZDĚJI

Casey Carterová za sebou zaslechla důvěrně známé cvaknutí a postoupila o krok dopředu. To cvaknutí vydaly dveře její cely. Slyšela je zavírat každé ráno, když odcházela na snídani, každou noc po večeři a obvykle dvakrát mezi tím. Čtyřikrát denně celých patnáct let. Přibližně 21 900 cvaknutí, když nepočítáme přestupné roky.

Ovšem tento zvuk se diametrálně lišil od všech předchozích. Dnes na sobě neměla obvyklý vězeňský oděv oranžové barvy. Oblékla si černé kalhoty a nažehlenou bílou bavlněnou halenku, věci, které matka včera přinesla do kanceláře správce věznice – obojí o číslo větší. Až za chvíli opustí celu, její knihy a fotografie ji opustí spolu s ní.

Dnes tento kovový zvuk slyšela díkybohu naposled. Bude svobodná. Nepropouští ji na podmínku, nebude nucena podrobit se jakýmkoliv omezením. Jakmile vyjde z budovy, bude volná jako pták.

V budově, o níž je řeč, se nacházelo nápravné zařízení okresu York. Když sem přijela, každé ráno a každý večer propadala sebelítosti. V novinách o ní psali jako o Bláznivé Casey. Ne, spíš by jí patřilo přízvisko *Proklatá Casey*. Během doby se však naučila být vděčná za drobné radosti. Ve středu smažené kuře. Spoluvězečnyň s nádherným hlasem a láskou k písničkám Joni Mitchellové. Nové přírůstky ve vězeňské knihovně. V průběhu let získala Casey privilegium učit malou skupinu spoluvězečnyň oceňovat umělecká díla.

York nebylo místo, kde by si dřív dokázala samu sebe představit, ale prožila tam půldruhé dekády.

Kráčela vykachlíkovanou chodbou v doprovodu dvou strážných a slyšela povzbudivé volání vězeňkyň. „Šťastnou cestu, Casey.“ „Nezapomeň na nás.“ „Ukaž jim, co v tobě je!“ Ozýval se potlesk, občas i hvizd. Po tomhle místě se jí určitě nebude stýskat, ale na mnohé ženy nezapomene, ani na lekce, které jim poskytovala.

Cítila radostné vzrušení, že odchází, ale ve skutečnosti se bála, tak vyděšená nebyla, ani když ji tu přijímali. Odpočítávala dny téměř dvaadvaceti tisíci kovových cvaknutí. Teď si konečně vysloužila svobodu – a byla vyděšená.

Pak uslyšela odlišný zvuk – otevřela se vnější brána věznice – a neubráníla se vtíravé otázce: Jak bude můj život vypadat zítra?

Zalila ji vlna úlevy, když viděla, že před věznicí na ni čeká matka a sestřenice. Matka již měla prošedivělé vlasy a byla asi o tři centimetry menší, než když dcera nastoupila výkon trestu odnětí svobody. Ale když ji máma láskyplně objala, Casey se znovu cítila jako dítě.

Sestřenice Angela, stejně krásná jako jindy, sevřela Casey v pevném objetí. Casey se snažila nemyslet na nepřítomnost otce ani na to, že jí správa věznice před třemi roky neumožnila zúčastnit se jeho pohřbu.

„Moc ti děkuju, žes za mnou přijela takovou dálku,“ řekla Casey Angele. Většina přátel s ní hned po zatčení přestala mluvit a přerušila s ní veškeré styky. Hrstka, která během procesu předstírala neutralitu, se jí vytratila ze života, jen co ji odsoudili. Ze světa za zdmi věznice ji podporovaly pouze matka a Angela.

„Nenechala bych si to ujít za nic na světě,“ prohlásila Angela. „Ale dlužím ti omluvu. Dnes ráno jsem byla tak nervózní, že jsem odjela z města bez šatů, které jsem ti měla přivést, jak mě o to prosila tvoje máma. Ale nedělej si starosti, cestou domů se někde zastavíme a oblečení koupíme.“

„Ty si vždycky najdeš důvod, abys mohla nakupovat,“ žertovala Casey. Angela, bývalá modelka, dnes pracovala jako vedoucí oddělení marketingu pro firmu Ladyform, která vyráběla sportovní oblečení pro ženy.

Když nasedly do auta, Casey se zeptala sestřenice, jak dobře zná Pierceovu rodinu, která Ladyform založila.

„Setkala jsem se s rodiči, ale newyorskou pobočku řídí jejich dcera Charlotte. Je to moje nejlepší přítelkyně. Proč se ptáš?“

„Minulý měsíc vysílali epizodu reality show *Ve stínu podezření*, kde rozebírali zmizení Amandy Pierceové, mladší sestry tvé kamarádky. V tom seriálu vyšetřují staré, zapomenuté případy. Třeba by mi Charlotte mohla pomoci domluvit schůzku s producenty pořadu. Chtěla bych, aby zjistili, kdo skutečně zabil Huntera.“

Matka si znaveně povzddechla. „Proč s tím zase začínáš? Nemůžeš si prostě užívat první nádherný den na svobodě?“

„Při vší úctě, mami, domnívám se, že patnáct let je dost dlouhá doba, abych se konečně dočkala pravdy.“